

אתגתא

בשבע 1085 | כ' באדר א' תשפ"ד, 29.02.24

עזה תחילה

מרגע פרוץ המלחמה היעד מבחינתו של פרופסור עמוס עזריה היה ברור: חזרה להתיישבות יהודית בכל מרחבי עזה. בין עבודות המחקר שלו באוניברסיטת אריאל הוא חוסם משאיות סיוע לחמאס, וחולם גם על שיבה לביתו החרב בשאינור

// יוסף ארנפלד

רק

התיישבות

תחשב

לצדקה!

צילום: לירון מולדובן

מבית אשכולות

(ע"ר)

אשכולות

מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

נפש נשוא

17-19.3.2024 | ראשון-שלישי ז' ט' אדר ב
במלון לאונרדו פלאזה ים המלח

תוכנית עשירה ומגוונת

יום ראשון 17.3				יום שני 18.3				יום שלישי 19.3			
											
9:30 11:00				13:00-9:00				13:00-11:30			
חלוקת חדרים				סיור: טבע ונוף בעין גדי בהדרכת מורה דרך אסף ארזי מנהל חינוכי באשכולות				מופע סיכום מחושך לאור אורית מרק אטינגר מרצה, כותבת ויוצרת תוכן			
13:30				מנוחה				14:30 16:00			
שיחת פתיחה סיפור 'כבד' סיפור אישי על נתינה מסוג אחר יניב קנדל מרצה בכיר				סדנת שוקולד פרלינים סדנת לימוד וכתביה יוצרת לשתוק את המילים בעקבות אסתר המלכה המשוררת לוטם ורקר (הורביץ)				סדנת 'אפה בבית' על מערכות היחסים שלנו בתוך הבית אורטל יועצת זוגית ומשפחתית ומלמדת שיעורי עבודת מידות			
16:30 18:00				סדנת יצירה לימוד יצירת תמונה בטכניקת לימוד האמנית טליה פרי				סדנת יוגה סופיה מורה ליוגה נשית ומלווה תהליכי ריפוי			
18:00				סדנת לימוד וכתביה יוצרת לשתוק את המילים בעקבות אסתר המלכה המשוררת לוטם ורקר (הורביץ)				סדנת סטיילינג בלי לומר מילה כלים פרקטיים מול ארון הבגדים איילת פסטרנק מ'סטייל גורו'			
18:00				ספא נפרד				ספא נפרד			
19:30				ארוחת ערב				ארוחת ערב			
חזקות בעורך אנסמבל במה מדובר				ניגון של גבורה ואמונה אליעזר ושרה רוזנפלד				מופע סיכום מחושך לאור אורית מרק אטינגר			
20:30 22:00				20:30 22:00				20:30 22:00			

זמנים לספא נפרד

חצי פנסיון | מספר המשתתפות מוגבל

הסעות בתשלום (בהרשמה מראש) מירושלים ות"א

מחיר לנופשות אחת: בחדר של 3 ש"ח 1550 |

בחדר של 2 ש"ח 1650 | יחיד בחדר ש"ח 2150

להרשמה היכנסו לאתר:
www.eshkolot.org
או סרקו את הקוד:

לפרטים: שקד 053-4683128

התזמורת של עידו (כשאבא ישן)

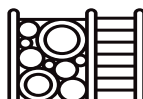
₪245

IKEA 365+
סט כלי בישול/6 חלקים.
פלדת אל-חלד

איקאה מציעה מגוון פתרונות מעוצבים לרגעים שאין להם מחיר

מוזמנים ליהנות
בממלכת הילדים

מסעדה חלבית/בשרית
כשרה למהדרין

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשל"צ | נתניה

שעות פתיחה: ימים א'-ד' 10:00-20:00, יום ה' 10:00-22:00, יום ו' 9:00-15:00

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

לנצה את אויבינו, לנצה על מלאכת בית ה'

נשלמות ההכנות לכניסה למסכת בבא מציעא

מי שבחר להצטרף ללימוד הזה. וכך, ביום רביעי האחרון, קיימנו את אזכרת השלושים שבה התקיים גם מעמד סיום הש"ס של אלקנה. בעלי בנימין, אבא של אלקנה, ביחד עם אבינועם אברהם, בנו של אלקנה, עשו את הסיום, הרב שי סיפר את הסיפור, ושמחת הסיום הרקיעה שחקים בשירה וריקודים.

תודה רבה גילה על התמונה. תודה רבה שגידלתם בן כזה (ונכד כזה!). ותודה שבתוך האבל האישי הכבד את מספרת לנו על "שמחה מרקיעת שחקים".

3 "היי ידידיה, כאן גלעד שריג. אני כותב לך ממוצב פגה על גבול הרצועה. במוצב פגה היו 14 הרוגים בשמחת תורה. מפקד המוצב, גיבור ישראל, סרן דקל סויה הי"ד, נהרג במהלך הקרב לאחר שיצא כמה פעמים לחפזת על חייליו שתפסו מחסה בחדר האוכל. הוא נלחם, הרג עשרות מחבלים, פינה פצועים והגן על חייליו עד טיפת דמו האחרונה. מאוחר יותר ניסו המחבלים לשרוף בחיים את הנותרים בחדר האוכל באמצעות הצתת מזרנים. הגעת כוחות החילוץ הצילה אותם דקות אחדות לפני שזה קרה. אנחנו הגענו למוצב פגה לאחר שמחת תורה. אנחנו זוכים לשרת בגזרה במסגרת גדוד 'עוף החול', חבר'ה מבוגרים בטנקים לא צעירים, ורוב הזמן נמצאים במוצב הזה, אשר בין היתר יש בו בית כנסת. על דלת בית הכנסת מודבקה מדבקה עם תמונתו של דקל סויה. כאשר למדנו על דמותו של דקל מצאנו כי בסיום המסע כומתה, הוא נאם בפני המשפחות והחיילים ואמר את המשפט: 'לאדם יש שתי אפשרויות: או להתעסק בעצמו או לעשות משהו טוב יותר', וגם היה נוהג לומר: 'אל תשכחו לחייך כשאתם מתעוררים'. אחד מחייליו סיפר לנו שכאשר מצא דקל עשר דקות פנויות היה נכנס ללמוד בבית הכנסת. בין המשרתים ישנם לומדי דף יומי. במלחמה לא תמיד מתאפשר ללמוד, וכאשר מתאפשר לא תמיד יש חשק, כי הרי יש תירוץ - אנחנו במלחמה. מדובר במאבק יומיומי, קשה מהרגיל. משימות היום והשגרה בצבא לא תמיד מייצרות תנאים ללימוד, בלשון המעטה. חלקנו צברנו פער של עשרות דפים במהלך התקופה, אבל אנחנו לא מרימים ידיים, ויודעים שההתמדה הזאת, לעיתים בתנאים בלתי אפשריים, היא המפתח להמשך. ההיאחזות בעוד כמה שורות, גם אם לא סיימנו דף שלם, היא החיבור שלנו מעולם המלחמה המעשי התובעני והאגרסיבי לעולם הרוח היהודי.

הבחור שנרדם כאן על הדף בתמונה ששלחתי הוא ניר, תושב אפרת, אב לשבעה, והוא התותחן שלי בטנק. כאשר אנחנו מצליחים ללמוד חצי שעה בשקט, למצוא את הפנאי בין פעילות אחת לפעילות אחרת, אנחנו מביטים במדבקה עם התמונה של דקל סויה הי"ד, שישב ממש על ספסלים אלו וניצל כל דקה פנויה מלחימה ללמידה, ומקבלים כוח מחודש ללמוד, גם כשהעיניים נעצמות מול הדף".

תודה רבה גלעד על הפפראצי המוזק. תודה רבה גם לניר המתמיד. ותודה שתוך כדי הלחימה אתם מוצאים את הזמן להמשיך את המורשת של דקל סויה הי"ד. ואם נרדמתם על הדף בסוף היום - אל תשכחו לחייך כשאתם מתעוררים. ●

פרשנות וחיידים בכתב ידו) והמשניות, אותן למד לעומק ולרוחב, מה שגרם לחבריו לכוונת אותו 'כריש של משניות'. בעזרת השם נוציא את כל האוירים כספר ליושבי בית המדרש. ייתכן ששמו יהיה 'תורתך שעשועי'".

תודה רבה ריקי על האיור ששלחת. תודה רבה שגידלתם בן כזה. ותודה שבתוך האבל האישי הכבד את חושבת כיצד "לשעשע את הלומדים".

2 על איש החינוך אלקנה ויזל הי"ד מבני דקלים כבר נכתב בטור הזה. אחרי נפילתו התפרסמה מאוד הצוואה שלו, שבה כתב בין היתר: "כשחייל נופל בקרב זה עצוב. אבל אני מבקש מכם שתהיו שמחים. אל תהיו עצובים כשאתם נפרדים ממני. תשירו הרבה, תיטעו בלבבות, תחזיקו אחד לשני את הידיים ותחזקו זה את זה. יש לנו כל כך הרבה על מה להתגאות ולשמח, אנחנו דור של גאולה!". אני ממליץ לכם מאוד לחפש בערוץ הנפלא של 'רגע של חכמה', את הקליפ "ניצחתי בדמי" של בנימין לוריא שנכתב בהשראת הצוואה.

השבוע שלחה לי גילה, אמא של אלקנה, תמונה שבה נראה ילד, בערך בן עשר, עומד מול סטנדר ועושה סיום מסכת. והילד המתוק דומה באופן מוצמר לאביו המתוק שדמותו מופיעה במסך שמאחוריו. "אני שמחה לשאת אותך בסיום הש"ס של בננו אלקנה חודש ימים אחרי נפילתו", היא פותחת. ואז מסבירה את המשפט הלא מובן הזה: "לפני כמה שנים אלקנה החליט להתקדם בלימוד הדף היומי ולהשלים את מה שכבר למד בעבר. לאלקנה נשארו ללמוד רק עוד שתי מסכתות: מגילה ונידה.

בגלל פציעתו בצוק איתן, הוא עשה לפני ארבע שנים פסק זמן ממילואים, ולכן לא גויס בצו 8. כשפרצה המלחמה הוא התעקש להתגייס וצורף בשמחה רבה לגדוד המילואים שלו, גדוד 8208. ברכת הדרך של אשתו גלית לוותה בבקשה שיתמיד בכל יום בלימוד הדף היומי. כאשר הגדוד הגיע למוצב ההרוס בכיסופים, אחד הדברים הראשונים שאלקנה עשה היה לגשת לבית הכנסת ולחפש גמרא. שם הוא פגש את רב הגדוד, הרב שי יעקובוביץ, ששאל אותו למה הוא מחפש מסכת שאינה על הסדר. אלקנה הסביר לו שהוא החליט להשלים במלחמה את המסכתות שחסרות לו לסיום הש"ס. לאחר שאלקנה נהרג ביחד עם עוד עשרים לוחמים באסון קריסת המבנים, החליט הרב שי שצריך להשלים את לימוד המסכתות האלו עד לאזכרת השלושים. הוא לקח על עצמו את לימוד מסכת מגילה וחילק את מסכת נידה בין כל

ת גובות רבות התקבלו בתיבת המייל שלי בעקבות הטור הקודם שהביא את סיפוריהם של הנופלים שהתחילו בתחילת המלחמה את מסכת בבא קמא, אבל לא יזכו לסיים אותה עם כל לומדי הדף היומי. התגובות המרגשות ביותר היו של קוראים שפשוט כתבו שהם מקבלים עליהם להתחיל את הדף הראשון של מסכת בבא מציעא ביום שישי הזה, להמשיך את החיים במקום שבו נעצרו. אחד הלומדים אפילו סיפר לי שהוא כתב בעמוד הראשון של המסכת את שמו של יוסי (יוסף חיים בן יעקב) הרשקוביץ הי"ד, כמין תזכורת יומית למי שאת לימודו הוא ממשיך.

והיו גם שלוש תמונות - או ליתר דיוק שתי תמונות ואיור אחד - שסיפרו שלושה סיפורים על לימוד התורה בימים מאתגרים אלו. הנה הם לפניכם.

1 "שבוע טוב ידידיה. שמי ריקי ברקוביץ, אני אמא של איל ברקוביץ' שנהרג בעזה לפני כחודשיים. אני מצרפת איור, מתוך יותר ממאה איורים דומים שאיל ברקוביץ' הי"ד, בננו שנפל בעזה בכ"ד בכסלו תשפ"ד, השאיר. את האוירים הללו איל צייר כשלמד ביישיבה הגבוהה בעלי לפני כשמונה שנים. איל למד שם שלוש שנים לפני שהתגייס ושירת בסיירת מטכ"ל ואחר כך במגלן".

גם בתוך הרשימה הארוכה של הנופלים זכרתי היטב את השם הזה, איל ברקוביץ' הי"ד. אפילו את היום שבו נפל. וגם את הפנים שלו זכרתי. קשה לשכוח את מודעת האבל הלא שגרתי שהוציא היישוב סוסיא שבו גדל. לא מסגרת שחורה עם שמו של הנופל במרכז, אלא מודעה צבעונית, עם המון אור, ועם צילום של חנוכייה ובה נראשון של חנוכה שעם ישראל הדליק באותו ערב. ועם הפנים של איל מאיר ברקוביץ' שפשוט האירו את המודעה יותר מכל נר. אני זוכר שהלכתי לגוגל לקרוא קצת על איל ברקוביץ' הי"ד, אבל כל החיפושים הובילו אותי לציטוטים של איל ברקוביץ' אחר לגמרי. וחשתי לעצמי כמה זה עצוב שבעצם עד היום חי בעולם הזה איל ברקוביץ' מתוק ומיוחד, שהאיר את העולם, אבל כולם הכירו דווקא את איל ברקוביץ' ההוא (שאני כמובן מאחל לו אריכות ימים ושנים). איזו החמצה.

"בתקופת הישיבה", כותבת אימו, מנהלת בית הספר האזורי סוסיא, "הוא היה מאיר בהשראת חברים ללימוד כל מיני מושגים מן הגמרא. מצרפת כאן כמה איורים ממסכת בבא קמא, לקראת סיום המסכת בדף היומי, לשעשע את הלומדים, בבחינת 'לולא תורתך שעשועי'...". יש לנו כמאה איורים כאלה, אנחנו חושבים מה לעשות איתם ובודקים שיתוף פעולה עם מוזיאון ישראל לתערוכה שתתאים גם לציבור הדתי והחרדי. איל היה איש ספר (תעיד על כך ספרייתו הענפה בכל קשת הספרות התורנית) וקבע עיתים לתורה כל ימיו, כולל בימי הלחימה בעזה. אחת מאהבותיו הגדולות היו התנ"ך (שהיה איתו בעזה ומלא בהערות,

תנועת נעם מברכת את חבריה על הישגיהם בבחירות לרשויות המקומיות

ומאחלת להם דרך צלחה כנציגי ציבור
המבקשים לחזק את זהותה היהודית
של מדינת ישראל בכל עריה

<u>בראש העין</u>	<u>בירושלים</u>
<u>בבאר שבע</u>	<u>בגבעת שמואל</u>
<u>באשקלון</u>	<u>בחדרה</u>

בקריית ארבע

באצרת ה' תשס"ו ותצליחו

קודם כל יהודי!
נעם

איך טור נולד

הבחירות המקומיות חלו ביום שלישי השבוע, ולמרות שבמקום מגוריי לא היו בחירות מסיבות שאין לי כוח להסביר או להבין, הסיפור הזה שיבש לי את כל השבוע. קודם כול עקב העובדה שלמרות שאצלנו לא היו בחירות לא התקיימו מסגרות לילדים. ואני שואל למי חטאתי ומה פשעתי. הרי גם במקומות שיש בחירות אין סיבה לא לקיים מסגרות לימודים, אז במקומות שאין? גם ככה אנחנו מגדלים פה דור שדוקטורים לא ייצאו ממנו. מקורונה למלחמה, הילדים האלה בקושי זוכרים את לוח הכפל. אז לתת להם עוד יום חופש בגלל שאבא צריך ללכת 30 שניות לשלשל פתק בקלפי? מיותר.

העניין השני הוא שבעקבות יום החופש המיותר הזה, עורכת העיתון עדכנה אותי שהדדליין השבועי למסירת הטור יוקדם לראשון. ותנו לי לספק לכם הצצה קטנה אל מאחורי הקלעים של עיתון מצליח - גם בשגרה אני לא בדיוק חייט דדליינים.

ואי אפשר להאשים אותי. כלומר אפשר לנסות, ובאמת מנסים, אבל האשמה האמיתית היא המוזה! רעיון לטור זה כמו דימוי מוצלח - אי אפשר לחשוב על אחד כזה בכוח, כשהוא מגיע הוא מגיע. עובדה.

לזכותה של העורכת ייאמר שהיא משתדלת לעזור לי. אחד הטיפים שלה למשל הוא להתחיל לחשוב על רעיון לטור מוקדם יותר. אבל נשמה, אני מנסה להסביר, אם אני אתחיל לחשוב מוקדם יותר מהרגיל אני אפריע לעצמי לכתוב את הטור של שבוע שעבר.

כי ברגע שאני מוסר את הטור השבועי לידיה הבטוחות של העורכת, אני לוקח לעצמי עשר שניות להתמוגג מהשקט ומיד אני נזרק לעוד מערבולת של "על מה לכל הרוחות אני אכתוב בשבוע הבא". ככה זה כבר שבע שנים, רבותיי.

אז מה עושים בכל זאת כדי לחשוב על רעיון לטור? קודם כול צריך להעמיד פנים שאתה לא באמת מעוניין ברעיון לטור. כי טור לעיתון הוא יצור מאוד דווקאי. אם הוא יודע שמחכים לו אז הוא עושה דווקא ונשאר במעמקי התת־מודע. לכן צריך להתעסק בעניינים שאינם קשורים אליו כמו ניקיון הבית או שנת בוקר, אם לתת שתי דוגמאות שרק אחת מהן נכונה, כך שהרעיון לטור חושב שבכלל לא אכפת לי ממנו.

אחרי שהרעיון משתכנע שהשבוע העיתון כנראה לא מתפרסם אז הוא זורק לי איזו עצם, בדרך כלל תוך כדי מקלחת או תפילת מנחה. שביב קונספט, קצה חוט. "מסע בין שלושה כוכבים", "עוף לי ברוס לי", כאלה. בשלב הזה חשוב לא להתפתות לשבת לכתוב כי הרעיון יזהה את ההתלהבות ויחזור להשתבלל. צריך להמשיך להתעלם ממנו ולקוות שהרעיון יפתח את הקונספט בעצמו, כנראה בזמן שאשתך משתפת אותך במשהו מאוד מאוד חשוב

שעובר על הבכור, ויגיש לך אותו בשל ומוכן לכתובה. או אז צריך לזנק עליו, לתפוס אותו בקרניים ולגרור אותו למחשב כדי להעלות אותו על הכתב. לא לפני שאתה משאיר את אשתך בסלון שואלת את עצמה עם מי היא התחתנה ולמה הוא גורר יצור בלתי נראה לחדר המחשב. אם כל זה לא עובד אז אני פשוט מנסה לחשוב על משהו מוזר שקרה לי השבוע ולפתח אותו. תקריות משונות עם הילדים או בירוקרטיות מבאסות למיניהן. אבל כאילו להכעיס דווקא בתקופות כאלה קודשא בריך הוא מזמן לי שבועות נקיים ממהמורות וחפים מהתנגשויות הוריות.

אז אתם מבינים מדוע השבוע מצאתי את עצמי בראשון בבוקר אומלל, חסר אונים וירא את הדדליין שהקדים לפתחי.

בצר לי פניתי לאשתי שתיתן לי רעיון. וזה ממש בצר לי כי אשתי היא המון דברים, היא אפילו רוב הדברים, כותבת טורים היא לא.

"תכתוב על עץ הלימונים שלנו", היא אמרה, כאילו להדגיש את הנקודה שהרגע ציינתי. היה לי ברור שהיא פשוט זרקה לי את הדבר הראשון שהיא ראתה מול העיניים וקיוותה שבזה הדיאלוג יסתיים.

"מה לגבי עץ הלימונים שלנו?" שאלתי.

"הלימונים כבר בשלים. אפשר לקטוף אותם".

"יופי לי, אבל איך זה טור? זה לכל היותר אנקדוטה", התחלתי להתעצבן.

"טוב, ברור שצריך לפתח את זה", היא התעקשה. אני מניח שגם אשתו של טולקין אמרה לו באיזשהו שלב ש"כדאי לכתוב ספר על הרפתקאות פנטסטיות, תפתח את זה".

"איך לפתח נשמה, תני לי משהו", התעקשתי.

"תכתוב שקטפנו את הלימונים וחילקנו לשכנים ואז גילינו שזה לא לימון, זה פומלית. זה לגמרי הסגנון שלך". אשתי מאוד מחזיקה מהכתיבה שלי.

"איך בסיפור הנהדר הזה השכנים לא שמים לב שבמקום לימון הם קיבלו פומלית?" המשכתי לחקור את אשתי כמו שמנסים לפתח רעיון עם צ'אט GPT רק בלי הקטע של התקווה.

"אולי השכנים לא מבדילים בין לימון לפומלית?" היא ניסתה, "כאילו בכל הנוגע לפירות הדר הם גזענים, כולם אותו דבר מבחינתם. זה גם מסתדר כי גזענות זה מלשון גזע ולעצים יש גזע".

"טוב טוב תעצרי פה", חדלתי אותה כי היא אשכרה עלתה על משהו וזה התחיל לפגוע לי בביטחון העצמי.

"אז תכתוב את הרעיון שלי?" היא שאלה בהתלהבות.

"אני אנסה", אמרתי, "אבל בכנות, אני בספק אם בפני עצמו הוא מחזיק טור שלם".

אם כל זה לא עובד אני פשוט מנסה לחשוב על משהו מוזר שקרה לי השבוע ולפתח אותו. תקריות משונות עם הילדים או בירוקרטיות מבאסות למיניהן. אבל כאילו להכעיס דווקא בתקופות כאלה קודשא בריך הוא מזמן לי שבועות נקיים ממהמורות וחפים מהתנגשויות הוריות. אז אתם מבינים מדוע השבוע מצאתי את עצמי בראשון בבוקר אומלל, חסר אונים וירא את הדדליין שהקדים לפתחי

הוא: אתה נוסע לירושלים?
אני: כן...
הוא: אפשר להצטרף אליך קבוע?
אני: בכיף, תמורת השתתפות סמלית בדלק
הוא: ברור
אני: 153 ש"ח לכל צד
הוא: מה סמלי בזה??
אני: זה מסמל את זה שאני לא סובל אותך

תמיד כשאני תולה תמונה בבית זה יוצא לי עקום, אז קניתי תמונה של מגדל פיזה ככה שמה שלא יהיה אני מכוסה

בסוף תימצא פשרה בנושא גיוס חרדים שבה יסכימו כולם על סגירת ישיבות ההסדר

במלון של הכוזרי כל המיטות הן מיטות חבר

בס"ד

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

בהשגחת
בד"ץ "יורה דעה"
תכנין
בביקור
רמז ר' שלמה מחפוד שליט"א

ארועים
עד 800
איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

מזל טוב למשפחות שבחרו לשמוח בנועל'ה:

משפ' זלברשטיין מקרני שומרון | משפ' קורדני מחריש | בית ספר חב"ד כפר סבא חגג לבנות בת מצווה | בית חולים בלינסון מחלקת יולדות חגג ערב הוקרה | משפ' כהן מירושלים | משפ' גילון מכפר סבא | משפ' סנדרוסי מכפר סבא

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

משעול גיל 1 כפר סבא
להזמנות: יורם 054-7009111

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

נייס פלשתיניאן גירל

האם רפיח היא עיר בטקסס, כיצד אדר ורמאדן יכולים לשכון יחד, ומה באמת עומד מאחורי התוכנית החסויה של בידן ובלניקן

הוא דווקא ישמח להכיר פלשתינית. ג'ו בידן

**"אדוני הנשיא", פכר בלינקן את
אצבעותיו, "אם צה"ל ייכנס לרפיח
הוא עלול להכניע את חמאס, לשחרר
את החטופים ולסיים את המלחמה
כמנצח. אנחנו חייבים לעצור אותו."
"ברור, לעצור", הסכים הנשיא, עצם
את עיניו ואחרי שעה קלה פקח אותן
ושאל: "למה בעצם? ישראל היא לא
בעלת ברית שלנו?". "בוודאי", אמר
בלינקן, "לכן אנחנו נגדה"**

האורות בבית הלבן דלקו עד השעות הקטנות של הלילה, הן בשל
הנושאים החשובים שעמדו על הפרק והן מפני שאלה היו השעות
הקטנות של הלילה בישראל, בושינגטון זו הייתה סתם שעת ערב
מוקדמת. הנשיא בידן נמנם קלות, כשלתע פקח את עיניו והביט
בפליאה בחבורת היועצים הנבוכים שישבה מולו.
"תזכירו לי", ביקש בידן, "על מה דיברנו?"
"על הצורך להכיר במדינה פלשתינית", אמר ראש הסגל.
בידן שקע בהרהורים קלים. "רגע", הוא אמר, "אני לא נשוי?"
"בוודאי אדוני", אמר אחד היועצים, "באושר".
"אז למה אתם רוצים להכיר לי פלשתינית?"
"מדינה פלשתינית, אדוני הנשיא", אמר ראש הסגל, "זה צעד הכרחי
למען השלום".
"עם ישראל?"
"את מי מעניינת ישראל? התכוונתי לשלום במפלגה הדמוקרטית".
"טוב", אמר בידן, "אפשר לראות תמונה שלה?"
"של מי?"
"של הפלשתינית".
"אדוני", נטל מזכיר המדינה בלינקן את המושכות לידי, "כבר הודענו
שאנחנו שוקלים להכיר במדינה פלשתינית, אבל ישראל הקשתה את
עורפה והעבירה בכנסת ברוב עצום החלטה חצופה שמתנגדת לצעדים
חד-צדדיים, ועוד בשנת בחירות".
"או בוי", נאנח בידן, "שוב יש אצלם בחירות?"
"עוד לא, אם כי אנחנו עובדים על זה. התכוונתי לבחירות אצלנו,
אנחנו חייבים להראות לבייסי הפוליטי שלנו שאנחנו לא נכנעים לטרור".
"לא הבנתי", גירד בידן בראשו, "מדינה פלשתינית היא לא כניעה
לטרור?"
"התכוונתי לטרור הישראלי", אמר בלינקן, "הישראלים רוצים
לכבוש את רפיח, להכניע את חמאס ולהדוף את חיזבאללה, ואנחנו
צריכים להגיב לתוקפנות הזאת בנחישות ולא למצמץ לרגע".

האויב של הידיד של האויב

בידן בהה קלות באיש הרהוט בעל רעמת השיער הכסופה. "מי זה?"
הוא שאל בלחישת את ראש הסגל.
"מזכיר המדינה", לחש ראש הסגל, "אנתוני בלינקן".
"בלינקן?"
"בלינקן".
"והוא אומר לא למצמץ?"
"לא למצמץ".
"אבל בלינקן באנגלית זה ממצמץ, לא?"
"אדוני", אמר בלינקן, "אנחנו חייבים למנוע מישראל להיכנס לרפיח
עוד לפני רמאדן".
"רמאדן זאת עיר בטקסס?"
"רמאדן זה חודש מוסלמי. רפיח היא עיר".
"בטקסס?"
"בדרום רצועת עזה".
"כן, כן", נזכר הנשיא, "באמת דיברתי על זה לאחרונה עם איסיסי,
נשיא מקסיקו".
"מצרים".
"ברור. למצרים יש גבול עם טקסס?"
"לא, אבל יש לה עם רפיח".
"נו כן, ליד רמאדן", אמר בידן, "אשתי יודעת?"
"על מה?"
"שאתם רוצים להכיר לי פלשתינית".
"אדוני הנשיא", פכר בלינקן את אצבעותיו, "אם צה"ל ייכנס
לרפיח הוא עלול להכניע את חמאס, לשחרר את החטופים ולסיים את
המלחמה כמנצח. אנחנו חייבים לעצור אותו".
"ברור, לעצור", הסכים הנשיא, עצם את עיניו ואחרי שעה קלה פקח

אותן ושאל: "למה בעצם?"

"יש לנו אינטרס שישראל לא תהיה יותר מדי חזקה".

"ישראל היא לא בעלת ברית שלנו?"

"בוודאי", אמר בלינקן, "לכן אנחנו נגדה".

"כן", נזכר בידן, "זה באמת בסיס האידאולוגיה שלנו: שלום עושים
עם אויבים, לכן האויב הכי מר שלי הוא הידיד הכי טוב שלי ושנינו ביחד
נלחמים נגד האויב המשותף, שהוא למעשה הידיד שלי".

"בדיוק", אמר בלינקן.

"אבל רגע", אמר בידן, "אם האויב שלי הוא הידיד שלי ושנינו
נלחמים נגד הידיד שלי לשעבר, זאת אומרת שהידיד לשעבר הוא האויב
הנוכחי שלי, ומכיוון ששלום עושים עם אויבים אני צריך להילחם יחד
איתו נגד הידיד הכי טוב שלי שחוזר להיות האויב הכי מר שלי, לא?"

יועצי הנשיא החווירו. בלינקן, כמו תמיד, הציל את המצב.

"אדוני הנשיא", הוא אמר, "אנחנו צריכים למנוע מישראל לכבוש את

רפיח, אחרת מאות אלפי פליטים יעברו את הגבול למצרים".

"כן, זה נורא", הסכים בידן, "הרי גם אנחנו לא רוצים שמיליוני

מהגרים יגיעו אלינו ממקסיקו דרך טקסס".

"נכון מא... בעצם לא, אצלנו אנחנו דווקא בעד מהגרים לא חוקיים".

"למה?"

"הם משנים את הדמוגרפיה לטובתנו מול מצביעי המפלגה

הרפובליקנית".

חודש הרמאדן בפתח

"הבנתי", אמר הנשיא, "אז אנחנו רוצים להקים מדינה פלשתינית
במקסיקו כדי שישראל לא תנצח את המהגרים מטקסס".

"כן", אמר בלינקן, "בערך".

"ואם בתגובה הישראלים יכירו בטקסס?"

"הם לא יעזו".

"הם הצביעו נגד הקמה של מדינה פלשתינית באופן חד-צדדי".

"נכון", אמר בלינקן, "לכן אנחנו נכפה אותה עליהם בהסכמה".

בידן מצמץ בעיניו בחוסר הבנה, אבל אז הפסיק כדי שלא יגידו
שהוא עושה לבלניקן ניכוס תרבותי. "איך... מלמל הנשיא, איך בדיוק
נעשה את זה?"

"בתור התחלה דרשנו מאברמאון לבצע שינויים מבניים ברשות

הפלשתינית".

"והוא הסכים?"

"לא, אבל אנחנו נציג את זה כאילו הוא כן. יש לנו עיתונאים ישראלים
שכבר הרבה זמן מכינים את דעת הקהל לכך שישראל לא יכולה לנצח,
וממש בקרוב הם יתחילו לכתוב מאמרים שישבחו את הפלשתינים
על הצעדים מרחיקי הלכת והבגרות שהם מגלים לעומת הנוקשות
וההאטימות של ממשלת ישראל. במקביל, בעלי הברית האמיתיים שלנו
בישראל מחריפים את הטונים וחוזרים לחסום כבישים, כדי לגרום
לישראלים להיכנע, או לפחות לחזור למריבות הישנות והטובות. גם
העסקה הזאת שאנחנו דוחפים אליה את ישראל תעזור לנו, כי היא
תאפשר לחמאס להתאושש ותגרום לישראלים להתייאש. רק צריך
להזדרז, כי רמאדן תקף מתחיל וגם חודש אדר של היהודים. אומרים
שבחודש הזה הם מצליחים יותר במשא ומתן עם הגויים".

"אבל אנתוני, גם אתה יהודי".

"תמחק, זה פוגעני".

"מחקתי. מתי מתחיל הרמאדן הזה?"

"האמת היא שהיהודים עברו עלינו, הם עושים השנה פעמיים אדר.

אבל האדר האמיתי מתחיל בעוד שבוע, ככה שאם על המלך טוב..."

"כן, בסדר. כתבו על היהודים כטוב בעיניכם, ותגידו לפלשתינית

שאני אשמח להכיר אותה".

"בה".

"מה?"

"עזוב, לא משנה".

מָה בְּסֵךְ הַכֵּל בְּקִשְׁתִּי?
לֹא לְחִבּוֹת חֲצִי שָׁנָה לְתוֹר

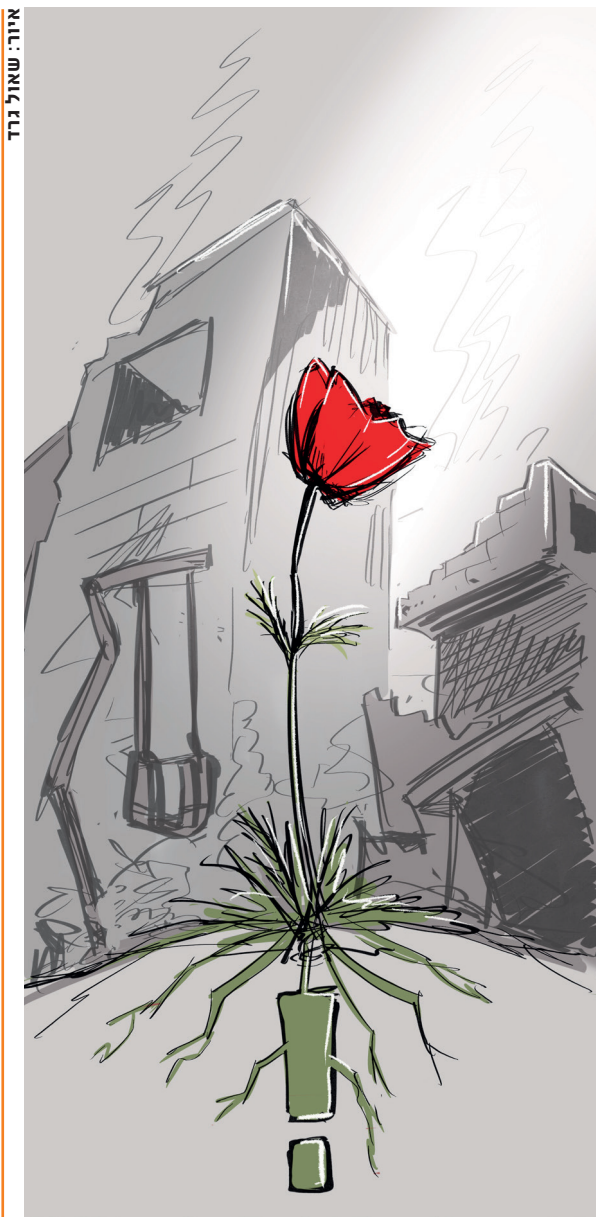
לאומית

מובילה בזמינות רפואת נשים

מה זה אומר בשבילך? שהוספנו המון רופאי ורופאות נשים, שהקמנו מיון נשים ללא צורך בקביעת תור, כדי שתוכלי לקבל מענה דחוף גם כשאין רופאים פעילים, כי יש דברים שבאמת לא יכולים לחכות, ושנחנו ממשיכים לפתוח עוד ועוד מרכזי בריאות האישה עם שירותים מתקדמים, כי הכי מגיע לך לקבל יותר.

יומן משא

הפעם אני מוכרחה להניח לרגע את הקיטבג, ולספר גם על הימים המאתגרים שלי.
אולי השיתוף איתכם יעניק לי את הכוח להמשיך לצעוד

איור: שאול גרד

כדי שהמוני אנשים ינהרו אליו. הם באים כדי לראות ולשמוע מה היה כאן. אתר המסיבה ברעים מקבל לתוכו בלי סוף קבוצות: שוטרים ותנועות נוער וקבוצות עמיתים ואורחים מחו"ל. הם עוברים בין התמונות הלא נגמרות ובין האנדרטאות המאולתרות וקורעות הלב שבנו בני משפחה לזכר יקיריהן. הקבוצות שומעות מה היה כאן לפני פחות מחצי שנה. את ההיסטוריה והפחד והרוע והאכזריות, וגם המאבק לחיים והערבות ההדדית שהייתה פה, בין האנשים שנאבקו לשרוד ולהציל את עצמם. הם שומעים איך בכל זאת חובשים נשארו לטפל ומי שהיה לו קצת כוח החביא אחרים וניסה להציל, ולפעמים שילם על כך בחייו. הם באים לפה ומנסים להבין איך יכול להיות שכל זה קורה בחניון תמים בתוך מדינת ישראל. והם עוברים בין התמונות ומנסים לשנן את שמות ההרוגים, רק לא לשכוח מרוב שמות, מרוב תמונות. אבל הפרחים, הפרחים מסנוורים ביופיים, כל כך לא שייכים.

קיבוצי הסביבה שעוד לא שוקמו מספרים סיפור אחר. ההרס של הבתים מועך את הלב, החפצים המושלכים בחוץ, החורים הפעורים בקירות והבתים המפוחמים מסבירים בלי מילים מה היה כאן. לפחות לכאן הכלניות לא נכנסות. לא כרגע. הן שומרות על מרחק. אין כניסה.

פעם טיול היה נותן לי כוח. להיפגש עם הארץ הטובה שלנו, עם רגביה. לשמוח מפרח נדיר שרק האיש שאיתו התחתנתי שם אליו לב ויודע איך קוראים לו, להגיע למקומות חדשים ומרגשים, לטפס על גבעה גבוהה, להתנשף ולקבל שכר בדמות הנוף המשגע. לפגוש את ההיסטוריה הרחוקה של הנבטים או את התנ"ך שלנו, והרבה מאוד פעמים גם את מורשת הקרב שנמצאת כאן בכל מקום. היציאה מהעיר ומהמחשב ומשולחן העבודה הייתה מטעינה אותי בכוחות. אין כמו הטבע כדי להבריא.

אבל עכשיו זה לא עובד, כי איך יכול להיות שהכול צומח? ואיך יכול להיות שהאדמה לא רועדת ושההרים לא התמוטטו? איך הם עומדים על תילם, ממשיכים בשלהם ועוד מוציאים פרחים ועלים ומתחדשים? ואיך יכול להיות שנוה וחבריו הפכו להיות חלק ממורשת קרב חדשה וכואבת. חשובה, הכרחית, שראויה להילמד. שבמקום ללמוד על ההיסטוריה והרעות והעם שהוא כל כך אהב, לומדים עכשיו עליו. איך זה יכול להיות? ואיך אני יכולה לטייל בשבילים האלה שהוא הכיר מקרוב, כי אין מקום שאני אבקר בו והוא לא הספיק, ובעיקר איך יכול להיות שהוא לא יראה יותר את כל היופי הזה? המחשבה הזאת מועכת את הלב וחוסמת כל בדל חמצן אל הריאות.

בצד השני של השביל, ממש מול שורות התמונות של הנרצחים במסיבה, נמצא יער צעיר בן חודש. חורשת עצים גדולה שקק"ל הקימה. שתיל על שם כל נרצח ולהנצחת כל חטוף מהמסיבה. המשפחות נטעו את העץ באדמה וליד הנטיעה הרכה הציבו את השם של היקר להן. קצת כמו השלט הקטן שמניחים בסוף ההלוויה, כדי שיוכלו לזכור מי נטמן שם. העצים קטנים ושבריריים, זקוקים למים, לדשן, לאור, ליציבות ולתקווה. ועם כל הצער על מי שאיננו עוד איתנו, העץ הקטן הזה נושא על גזעו הרך סמליות רבה של מבט אל העתיד. הוא יודע שעכשיו קשה, שיש ימים שהשמש בחוץ מסנוורת ושהשמיים הכחולים צובטים את הלב. אבל הוא גם יודע שלאט לאט, יום אחרי יום, הוא יתעבה ויתחזק, ייאחו בחיים, ישלח שורשים אל עומק הקרקע וייתפס בהם. הוא והחברים שלו דוממים ולא מתיימרים. אין להם נוף מפואר ולא איזו היסטוריה להתגאות בה. אבל בשקט ובסבלנות הם יודעים שיבואו גם ימים יפים יותר. ●

הים והמדבר תמיד היו התרופות שלי. בלי מרשם רופא, בלי תופעות לוואי. הייתי יושבת ומביטה במשך שעות בכחול-כחול הזה. בבריאה הבתולית ששוכנת ממש כאן, לכל אורך המדינה שלנו, ליד גורדי השחקים והמלונות. הייתי מתבוננת בגלים הבאים וחוזרים, רואה אותם שואפים קדימה ואז נסוגים. הייתי מתעמקת בהתמדה שלהם, בעקשנות הבלתי מתייאשת, שאינה מושפעת מרעשי רקע של בני האדם, ולאט לאט כל מה שסער בי היה נרגע. בכל פעם מחדש הים היה מספר לי שלא משנה מה מטריד אותי, הטבע פה והוא תלוי רק במי שברא אותו ולא במעשי אנוש, והעולם ימשיך להתקיים אם אחליט כך או אחרת בכל סוגיה שלא תהיה. פרופורציה.

המדבר הוא מרפא במינון גבוה אפילו יותר. קל ללכת לאיבוד בתוכו, להיבלע בנוף הבראשיתי עוצר הנשימה, להביט בנוף ולזהות שורת מטיילים זעירה מטפסת על הר, שואפת למעלה. המדבר עוטף את המבקרים בו. הם הופכים להיות חלק ממנו, מנקדים אותו בצבעוניות, אבל הם אורחים לרגע. הוא היה כאן הרבה שנים לפנינו ויהיה אחריהם. והוא יציב וגם משתנה והוא כר גידול לבעלי חיים שמקיימים בו יקום משלהם, ומפריח צמחים ייחודיים בזמנים מסוימים. לרגע נחליו שוצפים ושוטפים ואחרי כמה ימים הוא שוב יבש, ורק גבי מים מעטים מזכירים את מה שהיה כאן כמה ימים קודם. האדם הוא אורח לרגע, לא יותר. ההרים האדירים והנוף הפתוח תמיד הסירו את החסימות והכאבים ואפשרו למחשבות טובות וחדשות לעלות.

אבל עכשיו כל זה לא עובד. הים מזכיר לי את בני נוח, שאהב אותו ופקד אותו גם ביום שישי שלפני שמחת תורה. בונה עם חברתו ארמון בחול ומוסיף מבצרים שיגנו על הממלכה שלהם, מבטיח שאיש לא יזיק למה שהם יצרו יחד. נוח הבטיח וקיים, ויצא להגן, כי כזה היה. הוא הגן על הממלכה של כולנו. תמיד היה ראשון, מגן, מבטיח ומקיים. אבל נוח לא יבוא יותר לים. והגלים לא מרפאים אותי יותר. אני מביטה בהם ושואלת איך הם עוד שם, איך לא הפסיקו אפילו לרגע מלבוא ולברוח. איך הם ממשיכים כאילו הכול אותו הדבר. הרי מלחמה וכל כך הרבה נהרגו ונהרגים וכל כך הרבה נפצעים, וכל כך הרבה נחטפו וכל כך הרבה מפונים. תגיד ים, אתה אטום?

איך החיטה צומחת שוב?

בשבוע שעבר הייתי בעוטף עזה. בדרך לאתר המסיבה ברעים ראיתי שהחיטה צומחת שוב. שדות שדות של תבואה ירוקה. עבר עלינו חורף מבורך והשדות מבטיחים שפע של יבול. בשדות קיבוץ אורים הקומביינים עסוקים, קוטפים תפוחי אדמה, אולי כאלה שנזרעו בתחילת המלחמה. טוב לראות שהחקלאים הצליחו בכל זאת להחזיק את העונה, לזרוע ולגדל ושהשם נתן את ברכתו.

אבל מה שהכי מסמא את העיניים הם הפרחים האדומים שמקבלים את פני בכניסה לחניון רעים ואחר כך לאורך כל הדרך. הכלניות צועקות חיים חדשים, מתעקשות על היופי, על הפריחה העונתית. ואני כועסת עליהן: אתן לא יודעות מה היה כאן לפני חמישה חודשים? איך אתן עוד פה? איך אתן לא מתביישות להראות את עצמן במקום הזה? איך אתן לא מחרימות את האדמה הזאת, ולו רק לשנה אחת? למה אתן ממשיכות כאילו כלום?

הדרום אדום אדום. מכלניות ומדם התושבים ונרצחי המסיבה והחיילים שנלחמו פה בחירוף נפש. מערב הנגב לא צריך פסטיבל

אל על EL AL

נוסע

טסים עם הדגל

התאמה לצרכי
הנוסע הדתי

חוויית טיסה
5 כוכבים

שעות הטיסה
הכי נוחות

תפריט
שף חדש

מטוסי דרימליינר
מתקדמים

"עד עכשיו הצבע הכתום סימל בעיקר בכי על העבר. מאז תחילת המלחמה המשמעות שלו היא הדרישה לחזור". פרופסור עמוס עזריה בהפגנה בנמל אשדוד

החוג ללימודי ארץ וישראל

בשעות העבודה הוא פרופסור שעוסק בבינה מלאכותית ומפתח מודלים בתחומים החדשניים ביותר. אבל כשהוא יוצא משערי האוניברסיטה באריאל, פרופסור עמוס עזריה הוא לוחם בצבע כתום בזהק עם אנרגיות בלתי נדלות. אחרי שגורש משאנור, שאליו הוא חולם לחזור, מוביל פרוץ' עזריה את הפעילות לחסימת משאיות הסיוע לחמאס ושותף להקמת נקודת ההתיישבות הראשונה הקרובה ביותר לחבל עזה

יוסף ארנפלד // צילום: לירון מולדובן

חדש אחרי תחילת המלחמה התקיים מפגש של כמה ארגוני התיישבות בנושא החזרה לגוש קטיף. במהלך המפגש נערך דיון ארוך בשאלה האם נכון יותר לצאת באמירה על הרצון לחזור לגוש קטיף או לחבל עזה. בשלב מסוים התערב בדיון פרופ' עמוס עזריה, חבר סגל אוניברסיטת אריאל, ושאל: "מתי נכנסים?". עיני הנוכחים נפערו בחוסר הבנה. "מה התוכנית? מתי רוצים להיכנס חזרה וליישב את חבל עזה?" הוא תהה בשנית באוזני הנוכחים. "עכשיו זה זמן מלחמה, אי אפשר", הייתה התשובה שקיבל. "אני מבין שעכשיו זמן מלחמה, אבל בואו נגדיר מה צריך לקרות כדי שאנחנו ניכנס", החזיר אליהם את השאלה. "חשבתי שאני מגיע למפגש של פעילי התיישבות, שבו נדבר על התיישבות ממש, איפה ומתי הולכים להתיישב", מתאר עזריה בשיחה עם 'בשבע'. "יכול להיות שצריך לקבוע שזה יקרה רק כאשר ישראל תשיג שליטה על אזור מסוים, או כשכבר לא יהיו פצצות מרגמה או טילים באזור מסוים. אפשר להגדיר המון קווים מנחים לגבי מתי הזמן הנכון להיכנס, אבל לצערי לא יצאה החלטה כזאת מהאספה, למרות שלל הגופים שהשתתפו בה. לדעתי זה הדבר הנכון לעשות. צריך פשוט לבוא ולהתיישב".

"כל חסימה משפיעה"

האמירות הללו, כמו גם המעורבות הפעילה של פרופ' עזריה בתחום ההתיישבות בכלל ובפרט בנוגע לחזרה לגוש קטיף, אינן טריוויאליות בשביל דמות בכירה בעולם האקדמיה. כך גם הצמיד הכתום שמעטר את ידו. "לצבע הכתום יש עכשיו משמעות חדשה", הוא מבהיר. "עד לא מזמן הצבע הכתום סימל בעיקר בכי על העבר, אבל מאז תחילת המלחמה המשמעות שלו היא הדרישה לחזור. אנשים רואים כתום ומיד מבינים".

על אף היותו פעיל במטה 'חוזרים הביתה', הוא לא המתין בסבלנות לשאר החברים, אלא מצא דרך משלו להשפיע בנושא. מאז עסקת החטופים הראשונה, שבעקבותיה החלו להכניס ברציפות משאיות של סיוע הומניטרי לתושבי עזה, נעשו כמה התארגנויות לחסימת המשאיות במעבר כרם שלום. "כרם שלום הוא הנקודה הדרומית ביותר בחבל עזה, בגבול מצרים, אפילו היום אין שליטה של צה"ל באזור. בתחילת המלחמה הצבא נכנס לצפון הרצועה, כך שבכלל להגיע לדרום היה נחשב מסוכן מאוד. זמן רב נתפס רעיון החסימות כפעולה חסרת סיכוי, איך אפשר להגיע לשם ועוד לחסום את המשאיות?"

הניסיונות הראשונים לחסימת המשאיות לא צלחו, עד היום שבו נפלו 24 חיילי צה"ל בקרבות. "אנשים הרגישו שאי אפשר להישאר בבית. חסימת הסיוע ההומניטרי היא פעולה שמקובלת על כל הציבור. לכן יחד עם ארגון צו 9 ופורום תקווה הפצנו בתפוצה רחבה את היוזמה לחסום את מעבר כרם שלום למשאיות ההומניטריות. ההרגשה הייתה שבעקבות נפילת החיילים הציבור חם ולא יאפשר לספק סיוע לאויב. זאת הייתה ההצלחה הראשונה, שהולידה בעקבותיה את ההצלחות הנוספות".

לפני כשבועיים טענו חברים בארגון 'צו השעה' שחבל לפרוץ בכל פעם מחדש לכרם שלום כדי לחסום את המעבר, והציעו שהפעילים יישארו שם במשך הלילה. "הם ארגנו כמה אוהלים, יחד עם נוער 'שבי עזה' שנשארו שם כל הלילה שבין שלישי לרביעי, ועל הבוקר חסמו את המשאיות. כשראו כי טוב הם נשארו במקום גם בלילה שבין רביעי לחמישי. ברגע שנשארו שם לילה, חשבתם לעצמי שבעצם מדובר בנקודת התיישבות. הרי מתחילת המלחמה היו כמה גופים שאמרו שרוצים להקים מחנה אוהלים קרוב לחבל עזה. בזכות הפעילות של עצירת משאיות הסיוע לאויב יש כאן נקודת התיישבות שמאוישת כל הזמן. אם כך, צריך להיות שם גם בשבת".

וכן בצוהרי יום ישישי אחד הדרימה משפחת עזריה יחד עם שבע משפחות נוספות אל מעבר כרם שלום כדי לשבות במקום. מכיוון שמבחינתו מדובר בנקודת התיישבות, עזריה העניק לה שם: נצח ישראל. "לנקודת התיישבות לא קוראים מעבר כרם שלום, במיוחד אם שום דבר לא עובר שם", הוא מחייך. "קראנו למקום נצח ישראל על שם ישראל סוקול ה"ד, שהיה אחד החיילים שנפלו באותו יום והציתו את המחאה".

"אומנם לא מכניסים משאיות סיוע בשבת", הוא מבדיל, "אבל גופי הביטחון כן רצו להתארגן בשבת כדי למנוע את המחאה, והם הביאו במשאיות מחסומי לחץ וניסו לארגן את המקום. בעצם זה שהיינו שם מנענו זאת והם לא הציבו את המחסומים. אבל הם לא התייאשו, וחייבו בצד למוצאי השבת עד שנקל. הייתה שבת מרוממת, תחושה נפלאה להיות צמוד לחבל עזה. הקדדנו לשיר את השיר 'אל עזה' של דביר יגודה.

"במוצאי השבת קראנו להרבה אנשים שיבואו להחליף אותנו, כדי שהמשאיות לא יוכלו לפרוק את מחסומי הלחץ. כשנהגו המשאיות ראו את ההמונים שזורמים למקום הם עשו פרסה ונסעו. חלק מהמשפחות נשארו אף הן. לצערי ביום ראשון בבוקר הגיעו כוחות גדולים ופינו אותם. מאז אותה שבת אני לא מפסיק לקבל טלפונים מאנשים שהיו איתנו ורוצים שנארגן זאת שנית". בשבוע שעבר הצליחו שוב הפעילים לפרוץ למעבר כרם שלום ולהגיע לנקודת נצח ישראל.

בשבועות האחרונים החסימות מתקיימות בנקודת היציאה של משאיות הסיוע בנמל אשדוד ובמעבר ניצנה. "החסימות לא מתקיימות 24 שעות ברצף, ולכן המשאיות מצליחות לצאת משם כשלא חוסמים", הוא מסביר. "בניצנה המשאיות נבדקות ומשם הן עוברות לרפיח. כל דבר שעושים משפיע ועוזר. מדינת ישראל אמרה שתסכים להכניס 400 משאיות. גם בלי המחאה לא מגיעים לכמות כזאת. כל מקום שמפריעים ליציאת המשאיות זה אומר שמשאית אחת פחות נכנסת. לכן חשוב לחסום בכל מקום".

בהשראת נבואת עמוס

פרופסור עמוס עזריה, נשוי לסגל, מיילדת בבית החולים מעייני הישועה, ואב לשבעה ילדים, נולד באנגליה לפני 43 שנים. הוריו היו שם בשליחות חינוכית, ובגיל שנה וחצי חזר עם משפחתו ארצה. אביו עלה לישראל מתוניסיה בגיל שש, אמו גדלה בארצות הברית ועלתה ארצה בגיל 18. הם הכירו באוניברסיטה בארץ. לכל אורך השיחה ניכר כי ארץ ישראל וההתיישבות בה זורמות בעורקיו. כך כשהוא נשאל מתי נולד, התשובה היא: "בין הסכמי קמפ דייוויד לשלב הסופי של פינוי חבל ימית". גם ההשראה לשמו, עמוס, שורשה בהתיישבות. "נקראתי עמוס על שם הנביא שאחד הפסוקים החזקים ביותר שמוזכרים איתו הוא 'ונשעיתם על אדמתם

ולא יינתשו עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם'. זה מאוד התאים לתקופה שלפני הגירוש מימית". במשפחתו הגרעינית יש מנעד דעות רחב. אחיו הגדול חרדי. אחותו, רחל עזריה, הייתה חברת כנסת מטעם מפלגת כולנו וחברת מועצת העיר ירושלים מטעם סיעת התעוררות. "אמא שלי הגיעה יחד איתי לחסום את המשאיות באשדוד, אבל במפגשים משפחתיים אנחנו מעדיפים לא להעלות נושאים פוליטיים", הוא מציין.

רוב שנות ילדותו בארץ עברו עליו במושב בית גמליאל. הוא למד בבית הספר היסודי בקיבוץ יבנה ובישיבת הדרום. בגיל תיכון השתתף בחידון התנ"ך וקטף את התואר סגן חתן התנ"ך הארצי. "בכיתות י"א-י"ב לא כל כך הגעתי ללימודים, כי הייתי עסוק בשינון והכנה לקראת החידון". לאחר סיום לימודי התיכון עבר לישיבת ההסדר במעלה אדומים, ובמסגרתה התגייס לצה"ל כתצפיתן.

את הקריירה האקדמית התחיל בלימודי תואר ראשון ושני במדעי המחשב בטכניון. לאחר מכן עבד בחברת מיקרוסופט ואף מונה לראש צוות. בהמשך עשה אצל פרופ' שרית קראוס באוניברסיטת בר אילן עבודת דוקטורט בתחום אינטראקציה אדם-סוכן, שזיכתה אותו בפרס יוקרתי מארגון IFAAMAS. "למעשה מדובר בתחום שנמצא תחת ה-AI, הבינה המלאכותית", הוא מסביר. "חלק גדול מעבודת הדוקטורט עסק ביצירת מודל לשכנוע אנשים בדומה לסוכנים, כאשר המטרה היא ללמוד איך לתקשר איתם. הרבה מההתעסקות היה כיצד להציג את המידע לאנשים בצורה מסוימת ומה להמליץ להם לעשות כדי שיפעלו כך או אחרת".

כבר כנער בתקופת הסכמי אוסלו השתתף בהפגנות, "כמו כל נער ממוצע בתקופה ההיא. תמיד ראיתי את עצמי כימני", מתאר עזריה. "לקראת הגירוש מגוש קטיף וצפון השומרון, כשהייתי כבר נשוי עם ילד, הייתי קצת יותר פעיל. השתתפתי במיזם של מועצת יש"ע לעצור את פעילות הכנסת. חשבת שזה יהיה רציני יותר, ולדאבוננו זה לא היה כך. במפגן המאה ארגנתי הפגנה באחד הצמתים בחיפה שבה התגוררנו, ובהמשך כמעט בכל בוקר עמדתי בכניסה לטכניון עם מגפון ושלטים נגד הגירוש. רוב הזמן הייתי עם הבן שלי במנשא", הוא מחייך.

קצת יותר משנה לפני מועד הגירוש החליט עזריה לקחת צעד קדימה, וכך עברה המשפחה הצעירה להתגורר בשא"נור שבצפון השומרון. "באותם ימים יצאה קריאה של אנשי גוש קטיף

"כאן באריאל אני די בטוח שהרוב חושבים כמוני, אבל הם לא יגידו את זה בקול. באופן כללי, הציבור הימני מפחד ממה שיגידו בשמאל. אני מוכן לשלם את המחיר. הגעתי לאוניברסיטת אריאל דווקא בגלל שיש כאלה שמחרימים את המקום הזה, אז מאותה סיבה אין לי בעיה לומר את מה שאני חושב, גם אם זה יכול לפגוע בי באיזושהי צורה"

"מיד אחרי הגירוש התחלתי לארגן עליות בחזרה לשא"נור". עזריה ביישוב שא"נור

חיילים שעצרו אותנו. רציתי לקחת קבוצה של אנשים ופשוט לעבור את החיילים. ניסיתי לגייס אנשים, אבל אף אחד לא הסכים להתעמת עם החיילים. 'הולכים לגרש אותנו מהבית, אתם לא הולכים לריב על זה?!' הודעקתי. אחרי הסיבוב בכפר מימון הבנתי שמועצת יש"ע לא באמת מתכננת למנוע את הגירוש. הייתה תחושה קשה מאוד".

הגירוש משא"נור נחרת אצלו כחלום בלהות. "בזמן הגירוש אשתי הייתה אחות שטיפלה בנפגעים, והבן שלי שהיה בן שנה וחצי דווקא התלהב מהנסיעה באוטובוס", הוא מתאר באירוניה. "מיד אחרי הגירוש לקחו אותנו לבית אל, שם היינו במשך שבוע".

באחת הישיבות שהתקיימו מיד אחרי הגירוש עסקו משפחות היישוב בשאלה היכן הולכים לגור. "מה זאת אומרת, חוזרים לשא"נור! הכרזתי, ואכן, שבועיים שלווה אחרי הגירוש כבר התחלתי לארגן עליות בחזרה לשא"נור. אנשים ראו את זה כבר ממש כמעבר להרי החושך. כמוכן שפינו אותנו עוד פעם, אבל במשך חודשיים שלווה ארגנו ארבע עליות, בכל פעם קבוצה של 60-70 איש. ברגע שהוקם גרעין חומש תחילה העליות הלכו וגדלו".

אחרי שבוע בבית אל עברה המשפחה להתגורר בשבי שומרון למשך כמה חודשים. "ראיתי את שבי שומרון כבסיס ליציאה. יוסי דגן שגורש משא"נור דחף גם הוא לשם, כי זה היה המקום הכי קרוב לשא"נור שממנה גורשנו. עד היום יש שם קהילה של מגורשי חומש ושא"נור. בהמשך עברנו למבוא דותן ולבסוף מצאנו את עצמנו ביצהר, שם גרנו שמונה שנים ואף בנינו את ביתנו בשכונת מגד שמיים".

הדעה הפוליטית לא הייתה מכשול

את עבודת הפוסט-דוקטורט עשה באוניברסיטת קרנגי מלון, אוניברסיטת מחקר פרטית בעיר פייטסבורג במדינת פנסילבניה שבארצות הברית, שאליה עברה המשפחה להתגורר במשך שנתיים. "זאת אחת מהאוניברסיטאות המובילות בעולם בתחום מדעי המחשב. עבדתי שם עם פרופ' תום מיטשל, שמתעסק בעיקר בעיבוד שפות טבעיות, והוא חיבר גם אותי לתחום".

עם החזרה ארצה הצטרף לאוניברסיטת אריאל והשתקע עם משפחתו בעיר. "לפני שהגעתי לכאן

”המצב הרבה יותר טוב ממה שציפיתי. בהתחלה נתניהו אפילו לא דיבר על השמדת חמאס, רק אמר שנגבה מהם מחיר. עכשיו הוא כבר מדבר על שליטה ישראלית מלאה. לרגע לא חשבתי שנתניהו יגיד כבר בהתחלה שנחזור ליישב את חבל עזה. כבר במוצאי שמחת תורה, כששמענו את גודל הזוועה, היה ברור לי שזאת צריכה להיות התשובה, אבל לא ציפיתי שזה ייאמר מהר כל כך ובקול חזק כל כך”

”הדעות הפוליטיות שלי בכלל לא היו העניין, שם זה או להיות בעד ישראל או נגד ישראל. מבחינתם אם הם נגד ישראל הם באותה מידה נגד אריאל ונגד תל אביב, והרוב שם היו ממש בעד ישראל. בכל שנותיי באקדמיה בחו”ל לא שמעתי הערה פוליטית אחת נגד. להפך, כשמישהו שמע שאני מאריאל הוא אמר לי שמדינת ישראל צריכה להגן על עצמה טוב יותר”.

לדבריו, המחלוקות עולות מעל לפני השטח רק כשיש התערבות אקטיבית של ראשי האקדמיה. ”ברגע שיש התערבות מלמעלה זה כבר הופך לשיח”, הוא מסביר. ”במסגרת השביתה הארצית נגד הרפורמה גם באוניברסיטה שלנו הייתה שביתה של כמה שעות. כעסתי על זה מאוד, ואם הייתי אמור ללמד באותן שעות הייתי מלמד כרגיל למרות השביתה. גם בתחילת המלחמה ועד ראשי האוניברסיטאות כתב לשר החינוך קיש תגובה למכתב שבו כתב להם שעליהם להגיב בחומרה לכל תמיכה בטרור. כעסתי מאוד: למה אוניברסיטת אריאל חתומה נגד מכתב שנתן הוראה שאין צודקת ממנה? הבעתי את מורת רוחי בפני הנהלת האוניברסיטה.

”התגובה שקיבלתי הייתה שזה באמת לא היה בסדר, אבל הם לומדים מטעויות. יש להם כל מיני שיקולים של שיתופי פעולה. העובדה שהם עשו שביתה נגד הרפורמה היא לא בגלל שהם מתנגדים לרפורמה, והעובדה שהם מוציאים מכתב נגד השר קיש לא אומרת שהם מתנגדים אליו. מבחינתם הם פועלים כגוף, ולשיטתם אם הם לא היו פועלים כחלק מגוף המצב היה יותר גרוע”.

בקרב: עזה עם רבבות יהודים

לאן לדעתך הולכת המלחמה?

”אני אופטימי, המצב הרבה יותר טוב ממה שחשבתי שיהיה. בהתחלה נתניהו אפילו לא דיבר על השמדת חמאס, רק אמר שנגבה מהם מחיר. עכשיו הוא כבר מדבר על שליטה ישראלית מלאה. לרגע לא חשבתי שנתניהו יגיד כבר בהתחלה שנחזור ליישב את חבל עזה ויישובי גוש קטיף. כבר במוצאי שמחת תורה, כששמענו את גודל הזוועה, היה ברור לי שזה הפתרון וזאת צריכה להיות התשובה, אבל לא ציפיתי שזה ייאמר מהר כל כך ובקול חזק כל כך”.

”זה לא שאני חושב שמחר בבוקר הממשלה תתחיל להקים יישובים בחבל עזה”, הוא יורד למציאות. ”החזרה לחבל עזה תצטרך להיות במידה מסוימת דומה לחזרה לחומש. לאט לאט. זה יתחיל מעליות. יש בחבל עזה אזורים שצה”ל שולט בהם והם הרבה יותר בטוחים מחומש כיום. התיישבות מביאה ביטחון. ככל שתהיה התיישבות הצבא ייכנס פנימה כדי להגן עליה, אבל בעצם הוא מגן בכך על כל המרחב. כך למשל היישוב כרם שלום, המקום הכי מסוכן בעוטף שיושב על הגדר ליד רפיח, שבו עדיין אין שליטה ישראלית מלאה. כשעשינו שבת ב’נצח ישראל’ ליד כרם שלום, הצבא לא שם שמירה כי הוא שולט על האזור שקרוב לשם והחליט שמספיק בטוח שם בלי שמירה. אם הדבר נכון שם, בוודאי שזה נכון לכל אורך הגדר של חבל עזה וגם במקומות רבים בתוך הרצועה”.

אתה חושב לחזור לשאינור, או שכרגע אתה מכוון יותר דרומה?

”אני רואה את עצמי עובר לחבל עזה לתקופה זמנית, כדי לחדש את ההתיישבות, עד שיבנו שם בעזרת ה’ עיר גדולה ויהיו בה עשרות אלפי תושבים. זה קרוב הרבה יותר ממה שאנשים חושבים. השבת ב’נצח ישראל’ הייתה צעד אחד בכיוון.”

חושבים כמוני, אבל הם לא יגידו את זה בקול. באופן כללי, הציבור הימני מפחד ממה שיגידו בשמאל”.

מאיפה האומץ שלך?

”אני מוכן לשלם את המחיר. הגעתי לכאן בגלל שיש כאלה שמחרימים את המקום הזה, או מאותה סיבה אין לי בעיה לומר את מה שאני חושב, גם אם זה יכול לפגוע בי באיוושה צורה”.

”במקצועות הראליים דעות ימניות מאוד מקובלות”, הוא מבהיר. ”אומנם לא כל חברי הסגל מחזיקים בדעות הללו, אבל הן בוודאי אינן חריגות. רק שאלו שמחזיקים בדעות הללו חוששים לומר אותן בקול, אבל זה לא אומר שהם לא חושבים כך. כנראה שאנשי האקדמיה בתחומי מדעי הרוח חושבים אחרת, אבל זה בכלל לא נושא לשיחה אצלנו”.

גם כשהיה בפוסט־דוקטורט בארצות הברית לא נתקל בקושי מיוחד בשל עמדותיו הגלויות.

המחרשה שם יעבור הגבול. לכן ההתיישבות היא זאת שמביאה לביטחון”.

הפעילות הימנית שלך לא פוגעת במעמדך ובעבודתך באקדמיה?

”לכל חברי הסגל יש דברים נוספים שהם עושים חוץ מהמחקר. יש כאלה שהולכים לסקי מדי פעם, יש כאלה שהתחביב שלהם הוא שחמט ואפילו משתתפים באליפויות. התחביב שלי הוא ארץ ישראל. בזה אני משקיע את הזמן שלי. אי אפשר לעשות מחקר 24/7. כשפועלים למען ארץ ישראל יש חופשה מהמחקר”.

הדעות הפוליטיות של פרופ’ עזריה נמצאות על השולחן והוא אינו טורח להסתיר אותן. תמונת הפרופיל שלו שמכריזה בכתום ”חוזרים הביתה” היא די חריגה בעולם האקדמי. ”לפעמים אפילו שואלים אותי איך מצטרפים לחסימות”, הוא מתאר. ”חברי סגל יכולים להביע את דעתם, יש חופש אקדמי. כאן באריאל אני די בטוח שהרוב

קיבלתי הצעות משתי אוניברסיטאות נוספות. בחרתי להגיע דווקא לאריאל, בגלל שיש כאלה שמחרימים אותה. חלק גדול מהעבודה שלי עוסק בעיבוד שפות טבעיות, מה שמוכר יותר לציבור כ־ChatGPT. עד היום היו לי יותר מעשרה מאסטרנטים וכן תשעה דוקטורנטים שעברו אצלי, רובם כבר סיימו את התואר”.

בימים אלה עובד עזריה על שני פרויקטים בתחום הבינה המלאכותית, ”הראשון משתמש במוח של בינה מלאכותית, שהוא עצמו כביכול חושב באנגלית, אבל עם מנגנון שמתרגם מעברית אליו, וממנו חזרה לעברית. אנחנו עושים תרגום חכם שלומד עם הזמן איך הכי נכון לתרגם. אפילו לא צריך לתרגם לאנגלית, אלא לשפה שהוא כביכול מבין. עד היום התקשורת בשפה העברית עילגת יחסית. כששואלים אותו שאלה בפיזיקה בעברית, הוא לא מצליח כי הוא לא מכיר שאלות בפיזיקה בעברית. פרויקט נוסף מזהה מתי הבינה המלאכותית אומרת דבר לא נכון. למעשה, אפשר להשתמש בו עצמו כדי להבין האם מה שהוא אומר נכון או לא. כביכול, הוא יודע שהוא עובד עליך”.

במקביל להתקדמות ולהתפתחות בעולם האקדמי המשיך עזריה לתחזק את הפעילות למען ההתיישבות. בימי ’חומש תחילה’ היה שומר שם פעם בחודש ואפילו עשה כמה שבתות בחומש. מאז תחילת המלחמה הפכה הפעילות שלו לאינטנסיבית הרבה יותר. בין השאר התחבר למטה ’חוזרים הביתה’ לחידוש ההתיישבות היהודית בחבל עזה.

הביתה זה שאינור, לא?

”מבחינתי חומש זה הצלחה. בעזרת ה’ זה יקרה בקרוב גם בשאינור, אבל עכשיו התור של גוש קטיף. הגיע הזמן לחזור לשם, לא רק לגוש קטיף אלא לכל חבל עזה. הסקרים מוכיחים שרוב הציבור בעד חזרת ההתיישבות לגוש קטיף, כי הם ראו שאם יש יישובים יהודיים בחבל עזה, כל העוטף כבר לא חזית. מחבלים יוצאים מכפרים ערביים, לא מיישובים יהודיים. זאת הייתה התפיסה המקובלת כל השנים. במקום שבו עוברת

”הייתה שבת מרוממת, תחושה נפלאה להיות צמוד לחבל עזה”. משפחות גרעין ’נצח ישראל’ במעבר כרם שלום לאחר השבת הראשונה במקום

צילום: לירון מולדובן

ד"ר איתי זוארץ

48 נשוי לאנדראה ואב לשלושה תושב ראשון לציון מנהל יחידת הטראומה בבית החולים הציבורי אסותא אשדוד

התחלה// נולד באור יהודה, ובגיל שש עבר עם משפחתו להתגורר בראשון לציון. "למעשה מגיל שש - כל חיי אני בראשון לציון". הבכור משלושה אחים. "האח שקטן ממני בשנה וחצי חזר בתשובה ומתגורר בקריית ספר. אחי הצעיר שקטן ממני בעשר שנים נמצא בשירות מילואים פעיל מאוד תחילת המלחמה".

אבא// רפאל (71), היה איש קבע בצה"ל במשך שנים רבות. לאחר שיצא לפנסיה עסק בעבודות שונות וכיום מנהל קונדיטוריה למאפים ייחודיים.

אמא// רבקה ו"ל. נפטרה בגיל צעיר יחסית, לפני כשבע שנים. "הייתה העוגן של המשפחה, גידלה וחניכה אותנו במסירות. לצערי הייתה חולה מאוד ונפטרה מוקדם מדי".

ספסל הלימודים// למד בבית הספר אשכולות, בחטיבת הביניים דורות ובגימנסיה היראלית. "בתיכון הייתי תלמיד מצטיין, אבל הדרך לשם הייתה אתגר לא פשוט. ביסודי רצו להעניף אותי מבית הספר, ובכיתה ח' הגעתי למצב שבמשך שנה שלמה ההורים שלי היו צריכים לעמוד בקשר יומיומי עם המחנכת ולחתום על הערכה יומית. זה היה התנאי כדי שאוכל לחזור ללימודים למחרת. עם הרבה אמונה בי ובכוחות שלי, אבא שלי עזר לי לצלוח את כל הדרך".

חותם קבע// את התיכון סיים בהצטיינות והתקבל לעתודה. "לפני הגיוס לצה"ל דחיתי את השירות ובמשך שבע שנים למדתי רפואה בטכניון בחיפה". עם סיום הלימודים והסמכתו כרופא התגייס והיה רופא צבאי. "פרט לשלוש שנות שירות החובה הייתי צריך לחתום גם שנתיים קבע נוספות, אך בסופו של דבר התגלגלתי להיות קצין רפואה בקבע ונשארתי בצה"ל 15 שנים".

מזור לגויים// במשך השנים מילא מגוון רחב של תפקידים רפואיים בצה"ל: רופא בחיל האוויר, רופא בבסיסים עורפיים וקצין רפואה של חטיבת שריון, וכן שירת בענף רפואה מבצעית. "במהלך השירות הצבאי עשיתי דברים מאוד מעניינים דווקא ככירורג. אחד ההישגים שאני הכי גאה בהם היה בשנת 2013, כאשר בסוריה התנהלה מלחמת אזרחים. בשלב מסוים התחילו להגיע לגדר פצועים בבקשת עזרה. מדינת ישראל החליטה להקים בית חולים שדה על גבול סוריה, ולמעשה הייתי מפקד בית החולים במשך כמעט שנה. זה היה אחד מרגעי השיא בקריירה שלי. זה היה אתגר רפואי, ביטחוני ואישי אדיר, אבל זה נתן לי המון סיפוק. זה הראה את המוסריות שלנו כצבא, כעם וכמדינה".

רופא ומתמחה// במהלך השירות בקבע עשה התמחות בכירורגיה בבית החולים אסף הרופא. כשהשתחרר מצה"ל בשנת 2015 התחיל לעבוד במחלקה הכירורגית ובמחלקת הטראומה בבית החולים שיבא. "ביליתי שם שלוש שנים מרתקות, שבמהלכן עשיתי תת-התמחות בטראומה וכירורגיה קריטית. חלקן בשיבא וחלקן בדרום אפריקה".

טראומה אפריקנית// מתוך רצון להתמחות בפציעות חודרות שבחסידי שמיים אין הרבה בשגרר בישראל, נסע לאזור של השבטים בדרום אפריקה, שמכונה בירת הפשע העולמית. "הייתי כמה חודשים בבית החולים המקומי והתמקצתי בפציעות חודרות וטראומה. זו הייתה תקופה מאתגרת ומרתקת, ודרום אפריקה היא מדינה נפלאה לטייל בה".

של הפצועים שהגיעו הצלחתי לעכל והבנתי שהכול אמיתי".

תמונת מצב כואבת// "הייתה אנדרלמוסיה גדולה, לא הצלחנו לקבל נתונים מהשטח כמו בדרך כלל. לאט לאט התגלתה לפנינו התמונה הכואבת. הגיעו מטופלים מהמסיבה בנובה, חיילים מיחידות מיוחדות שסיפרו איפה הם נפצעו - אחד בכיסופים, השני בבארי, השלישי מזדרות - מה שהעיד על היקף האירוע. היו פציעות קשות מאוד, פציעות מלחמה של אזרחים, חיילים, אנשים מבוגרים וילדים. טיפלנו כמו שאנחנו יודעים לטפל. זה היה בהחלט אתגר, אבל כבית חולים עבדנו בשבת הזאת בצורה טובה עד כמה שאפשר".

כוננות מתמדת// "למעשה מאז שבת החולים הוקם התכנון ל-7 באוקטובר. אנחנו יודעים שבית החולים נמצא קרוב לרצועת עזה ושיש הסלמות. היה ברור לנו שנהיה יעד מרכזי לפינוי פצועים באירוע כזה או אחר. הבאנו לידי ביטוי את התרגולות והנהלים שאפשרו לנו לעבוד בצורה רציפה בתוך אירוע רב-נפגעים מתגלגל עד לשעות הערב. למעשה, בכל השבוע הראשון עוד קיבלנו פצועים, עד לימים אלה".

חלום או טעות// שמחת תורה תפס אותו בבית. "בשש וחצי בבוקר התעוררתי לאזעקות שהיו בראשון לציון. חשבתי שזה חלום או טעות, אבל פעלתי בהתאם לתרגולות והתארגנתי לנסיעה לבית החולים. אף אחד לא ידע לאן זה הולך. חשבתי שזה כמו הסבבים שהיו בשנים האחרונות, כאשר אשדוד יחסית מטווחת. בבית החולים התחלנו להבין שמדובר באירוע קצת יותר גדול. בשמונה וחצי כבר התקיימה הערכת מצב עם כל המנהלים הרלוונטיים".

מלחמה אמיתית// הפצועה הראשונה הגיעה לבית החולים בשעה שמונה ורבע. "הגיעה שוטרת שנפצעה כתוצאה מרסיס של טיל שנפל באשדוד. בתשע וחצי כבר הגיעו לא מעט פצועים, הבנו שזה אירוע אחר והכרזנו על אירוע רב-נפגעים. מאותו רגע התחלנו לעבוד לפי נוהל מסודר שגיישנו במהלך השנים. בשעות הראשונות עבדנו בבית החולים כמו בתוך בועה. בסביבות 12 בצהריים הראו לי סרטון של מיגונית מרוחה בדם והרבה פצועים והרוגים מפורזים לידה. אמרתי לחברים: 'זה מקולומביה, זה לא מעכשיו'. אמרו לי: 'לא, זה קרה כאן'. התחילו להגיע חיילים פצועים, נחתו מסוקים, ואז הבנו שיש כאן אירוע שונה. כששמעתי את הסיפורים

מצטרף להקמה// בתחילת שנת 2018 נפתח בית החולים הציבורי אסותא אשדוד, ובעקבות הפתיחה הגיעה הצעה מעניינת. "יום אחד קיבלתי טלפון ממנהל בית החולים, והוא שאל האם אהיה מעוניין לעבוד בבית החולים ולהקים בו מערך טראומה לטובת תושבי אשדוד והסביבה. לא לקח לי הרבה זמן להגיד כן, הייתי חייב רק להתייעץ עם אשתי. עבודה כזאת אומרת שאצטרך להיעדר המון מהבית. זה היה בית חולים חדש, כל המתמחים היו צעירים, ולפחות בשנתיים הראשונות אצטרך ממש לחיות בבית החולים. אשתי כבר מכירה אותי ונענתה בחיוב. מאז אני כאן".

מאפס למאה// "במשך הזמן הקמנו את יחידת הטראומה, יצרנו קשרי עבודה מקצועיים עם המערך של טרום בית החולים - מד"א ואיחוד הצלה, ובנינו מערך שלם שערוך לטפל בטראומה. טראומה זה מקצוע שעובד מאפס למאה בן רגע. אתה יכול לשבת בבית ולהתארגן לשינה או לארוחת ערב, ופתאום מקבל הקפצה לבית החולים. בזכות העובדה שיש בית חולים במרחק של כמה דקות נסיעה חייהם של אנשים רבים מאשדוד והסביבה ניצלו. בטראומה הזמן שווה חיים. לאט לאט המערך זכה לאמון של התושבים, של כוחות ההצלה ושל הקולגות מהסביבה. לשיא שלו הוא הגיע ב-7 באוקטובר".

הפסח הזה

כולנו מסובין כבני מלכים

עם הודיה נופשים במלון עץ הזית המפואר בירושלים

נופש פסח מרומם בירושלים הקסומה באווירת חג מיוחדת
תפילות עם חזנים | הרצאות | ארוחות גורמה | תוכניות לילדים ולמשפחה

הזמר • ישי לפידות • אמן החושים • קובי מירסקי • בעל התפילה

החזן • יהודה שוקרון • גיא מאיר • מרדכי חזיה • הרב

בריכת קאנטרי סמוך למלון לאורחי המלון בלבד!
כשרות מהדרין ללא שרייה ללא קטניות בפיקוחו של הרב ידידיה פרנקל
מוצרים הבד"ץ רובין והעדה החרדית

לפרטים: 03.5044321 | 053-4741910

הודיה נופשים hnofshim@gmail.com | hnofshim.co.il

שבת הגדול והכנה לפסח עם הרב יהושע שפירא והרבנית נעמי שפירא במלון עץ הזית בירושלים

שבת פרשת מצורע, י"ב בניסן תשפ"ד
19 באפריל 2024

ארוחות גורמה

חדרים מפוארים

אירוח על בסיס פנסיון מלא. המלון כשר לפסח ללא קטניות ויוגשו מצות בארוחות. כשרות המלון רבנות ירושלים. בשר ועוף מחפוז, בישול יהודי, ירק בפקוק, חומרי גלם בד"צים שונים.

שבת הגדול במלון הסוויטות לב ירושלים

שבת פרשת מצורע, י"ב בניסן תשפ"ד
19 באפריל 2024

המלון כשר לפסח (יוגשו מצות בארוחות) בסמיכות לבתי הכנסת המרכזיים בירושלים: בית הכנסת הגדול, עדס, ישרון, אסירי המחתרות ועוד.

אין תוכנית ותפילות במלון

גלאט מהדרין רבנות ירושלים

להרשמה לשבתות באתר מאובטח:

yeshiva.org.il/sales

או בטלפון: 079-5158555

הנחות לחברי ארגון המורים ע"ח הסבסוד השנתי

כ' באדר א' תשפ"ד, 29.02.2024 | אתג'ת א | 17

יוסף ארנפלד
yosefpr@gmail.com

זוכה פרס ירושלים
התשפ"ד 2024

מורשת קרב

בילדון אכשיו
"מאז 7 באוקטובר אנחנו רואים צבא חזק ומלוכד. אנחנו פוגשים את הפצועים, הם מאוחדים וחדורי מוטיבציה ואמונה בצדקת הדרך."

תן לצה"ל לנצח
"היעד העיקרי צריך להיות קודם כול החזרת החטופים והחללים שנמצאים כרגע בשבי חמאס. אחר כך צריך לדון האם לכבוש את עזה, אבל הכי חשוב זה להחזיר את השבויים הביתה."

אור בתוך החושך
"בשבת הגיע פצוע ירי עם פצע ביד, שביקש להראות לי את הקסדה שלו. במרכז המצח של הקסדה הייתה פגיעה של קליע. כמעט בכיתי לידו. 'אתה מבין שאם הקליע היה פוגע סנטימטר אחד למטה, לא היית איתנו?' אמרתי לו. הרגעים הקטנים האלה נתנו את הכוח להמשיך עוד שעה ועוד שעה, כמו גם חיילים פצועים שביקשו שנטפל בהם במהירות כדי שיוכלו לחזור להילחם. גם בשבועות שלאחר מכן היו רגעים גדולים. פצועים בטיפול נמרץ שפתאום התעוררו אחרי שהיו מורדמים ומונשמים, פצועי גפיים שעומדים על הרגליים ומדדים על קביים לשיקום, או כשאני מגיע למשפחה ומבשר להם שהבן שלהם יצא מכלל סכנה והעננה יורדת להם מהפנים - אלו רגעים שאי אפשר לתאר במילים."

עם ישראל חי
"למרות המחלוקות שאולי קיבלו יותר מדי תהודה עד לאחרונה, ב-7 באוקטובר עם ישראל התגלה בגדולתו, באחדותו ובאחוהו שלו. לא היה יום שלא הגיעו מתנדבים מכל הקשת הפוליטית שהביאו אוכל ומתנות והרעיפו אהבה לפצועים. זה נתן תקווה שמשנה יכול להסתדר כאן, כשנגמור את האירוע שאנחנו נמצאים בו."

פרס ירושלים

ה' 21 של 'בשבע' שהתקיים השבוע קיבל את פרס ירושלים לבריאות, כהוקרה על פועלו מאז 7 באוקטובר ועד היום. "זה כבוד גדול והתרגשות רבה. מאוד מחמיא לקבל את הפרס. הפרס הזה שייך לכל צוותי הרפואה בבית החולים, לכל אחד שקיבל פצוע, שם יד וחכם עורק מדמם, החל מצוות ההנהלה ועד לצוות הניקיון. זה רגע שיא של שותפות בבניית מערך שהצליח לספק את מה שקיוו ממנו על הצד הטוב ביותר."

החצי השני

אנדראה, עורכת דין בהשכלתה. "מאז התיכון אנחנו ביחד". במהלך הדרך השניים נישאו. "כל מה שעשיתי והגעתי אליו עד היום זה בזכותה ובזכות המשפחה שמאפשרים זאת. טראומה זה עיסוק של 24/7, כולל שבתות וחגים. שליחות שבאה תמיד על חשבון המשפחה. אשתי תמיד צוחקת ואומרת שהיא אם חד-הורית נשואה. בלי התמיכה שלהם זה לא היה קורה. הפרס הזה הוא גם שלהם."

הנחת

שלושה ילדים: מאיה (19), יהונתן (17) ודניאל (13).

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

הפסקנו להיות זברה

כואב לנו מאוד. ואומנם חלק מרשים מהציבור היקר הזה מעניק תמיכה מקיר לקיר - למפונים, לפצועים, ללוחמים, למשפחות החטופים, למשפחות המגויסים, למשפחות השכולות, והיוזמות ראויות להערכה רבה, פרט לחסד של אמת שעושים אנשי זק"א עם המתים. אך אולי היינו רוצים להרגיש טיפה יותר שותפות של ממש, נשיאה בעול. בוודאי שאנו מצפים להכרת הטוב ענקית למי שכן נמצא במקום הזה, אבל ברור לי שזהו תהליך. וברור לי גם שמי שבאמת לומד תורה חייב להישאר בסיירת הזאת ולהגביר עוז, ולא משנה מה צבע הכיפה שלו. מי שצריכים להטות כתף הם אלו שאינם לומדים תורה בהתמדה. ועם כל זה - אחים הם אחים הם אחים, ולא רק כשמדובר בציבור החילוני. משום מה נראה לי שדווקא את הציבור החרדי, שבעצם קרוב אלינו מאוד באורח החיים ובשאיפות הרוחניות שלו, אנחנו פחות מנסים לקרב מאשר את הציבור שאיננו שומר מצוות.

מה עלינו ללמוד מהחרדים. אני קונה בשתי ידיים את אמונת החכמים של הציבור החרדי. יש במה לקנא, ובגדול. לפני כמה שנים התעורר ספק לגבי חלק מהפאות הנוכחיות שמיוצרות משערות של נשים שגזזו את מחלפותיהן כחלק מטקס דתי של עבודה זרה. ביום שבו הרב אלישיב זצ"ל פסק שאכן אסור לחבוש אותן כלל - כל נשות הציבור הליטאי וגם רבות אחרות החליפו את פאותיהן במטפחת ראש. במרפאה שלי בקריית ספר זה בלט במיוחד - כל המזכירות, האחיות, הפציינטיות, כל אישה חרדית שכף רגלה דרכה באזור, כמעט בלי יוצאת מן הכלל, חבשה מטפחת. וזה היה להן פשוט - כי כך פסק גדול הדור. ואני התמלאתי קנאה. לנוכח הלימוד הזה חולפות בזיכרוני תמונות מהגירוש הארוך של כל יישובי הגוש, ובתוכם היישוב נצרים, שאותו אהבתי בכל נימי נפשי. והנה, ח"י שנים אחר כך חיילינו נמצאים שם, נלחמים בדם וזיע על האדמה שננטשה בצורה בלתי נסלחת. מי יודע, אולי אם אמונת החכמים הייתה בוערת בעורקי אנשי שלומנו, אם היינו נשמעים פה אחד להוראת גדול הדור שלנו ר' אברום שפירא זצ"ל לסרב פקודה ולהתנגד לגירוש בכל הכוח, אולי החורבן היה נמנע? אבל זה לא קרה. היו קולות מקולות שונים, והפסדנו במערכה. וכך הגענו לעופרת יצוקה ולשומר החומות ולצוק איתן ועוד, עד מלחמת משיב הרוח שנמשכת גם ברגע זה ממש.

זברה? לא מול האויב. אין ספק שהמלחמה הנוכחית, לפחות באופן מטאפורי, היא אנטי-תזה לזברה שמוצאת את מקומה בין הלבן לשחור. בעת הזאת מתבררים כוחות הרשע מול כוחות הטוב, האור מול החושך, לובן הצדק מול שחרותו של העוול. אין אפשרות לחבר ביניהם. זה או הם או אנחנו. חיבורים עושים בין אחים. זאת זכות להיות זברה שמתחברת לאחים עם דעות שונות, שמהווה מקף מחבר בין גוני הקשת שבתוך עמנו. אוכלים מאותו המסטינג, לומדים על אותו הסטנדר. אבל אסור להתבלבל: את הרוע ואת החושך צריך לגרש. אין מקום להתנהגות זבראית לנוכח אויב אכזר שכל מהותו היא כיבוי האור. באנו חושך לגרש. ●

אולי אם אמונת החכמים של החרדים הייתה בוערת בעורקינו, אם היינו נשמעים פה אחד להוראת גדול הדור שלנו ר' אברום שפירא זצ"ל לסרב פקודה ולהתנגד לגירוש בכל הכוח, אולי החורבן היה נמנע? אבל זה לא קרה. היו קולות מקולות שונים, והפסדנו במערכה. וכך הגענו לעופרת יצוקה ולשומר החומות ולצוק איתן ועוד, עד מלחמת משיב הרוח

הסמל המסחרי של רוטשילד. פורים קטן כבר חלף, ודורשים בנושאי תחפושות שלושים יום קודם החג, כך שההזמנות מהנכדים בעיצומן. "סבתא, אני רוצה להיות זברה. לא זברה כמו בגן החיות, אני רוצה להיות איש עם כתונת של זברה, כמו שראינו במאה שערים".

אולי לא ידעתם, אבל למרכבה הפרטית של הברון רוטשילד, שהיה חובב חיות ידוע, הייתה רתומה רביעיית זברות מאולפות (אגב, קשה מאוד לאלף זברות). זה היה הסמל המסחרי שלו כאשר נסע במרכבתו ברחובות לונדון. למה הוא בחר דווקא בזברות? הזברה היא חיה בר שחיה בערבות אפריקה בעדרים הנוודים ממקום למקום בחיפוש אחר עשב מזין. בראש כל עדר של זברות עומד זכר בוגר חזק, והוא קובע מתי לנוע, האם לרעות בנחת או לברוח. העדר ערני וזריז, וכך הוא נמלט משיני האריות והזאבים שהם אויביו הטבעיים. את הבריחה שלהם הם עושים בריצה מהירה שעשויה להגיע למהירות של 70 קמ"ש. תוחלת החיים של זברות היא סביב 25 שנה. אמא זברה ממליטה בכל פעם סיח אחד. הסיח הנולד קם על רגליו מיד אחרי ההמלטה, ומאז ועד בגרותו הוא הולך ורץ לצד אמו. האמא משקיענית. מאז ההמלטה ועד גיל שנה-שנתיים, שבו הסיח עצמאי, היא דואגת להניק אותו ולהשגיח עליו.

פסים עם פילוסופיה. הפסים של הזברה הם כמו טביעת אצבעות, וצורת הפסים ייחודית לכל פרט ופרט. החוקרים טוענים שסיח הזברה מזהה את אימו בין כל הזברות בעזרת דגם הפסים הייחודי שעל גופה. אך האמת היא שכל גור או טלה מזהים את אימם על פי המראה והריח שלה למרות שאין לה פסים, כך שהתאוריה המלומדת הזאת קצת מיותרת. אין ספק שהפסים של הזברה מבדילים אותה באופן בולט מכל שאר בעלי החיים, כמו שהצורה המיוחדת של הג'ירפה או של הפיל מבדילים אותם משאר החיות. בולטים אצל הזברה הפסים המרובים, יותר ממאה, המכסים את גופה הלבן בעיקרו. למעשה בערך חצי משטח גופה לבן והשאר מכוסה בפסים, ושאלה עתיקה שאין לה פתרון מובהק האם הזברה היא לבנה ויש לה גם פסים שחורים, או שהיא שחורה עם פסים לבנים. זאת שאלה פילוסופית עם משמעויות מטאפוריות, לאומיות וסוציולוגיות.

לא רק החילונים הם אחים. הציבור שלנו דומה קצת לזברות - לא חיצונית, כמו לובשי כותנות הזברה, אנשי 'שומרי אמונים' במאה שערים. מדובר במעמד נפשי ובנקודת מבט השקפתית. אנחנו מסתכלים על המדינה כעל ראשית צמיחת גאולתנו על כל המשמעויות שיש בכך, ומקבלים בלב שלם את הערכים התורניים, את קיום המצוות ואת לימוד התורה כדרך חיינו. אנחנו בעצם מרוויחים מכל העולמות - יש לנו הערכה רבה לציבור החרדי, כמי שרואה את ערך לימוד התורה וההקפדה במצוות עין בעין איתנו, ובד בבד אנו מרגישים אחווה עם אחינו שאינם שומרי מצוות אבל מלאי זכויות של מסירות נפש כרימון. או בעצם אנחנו הכלאה, מעין זברה עם פסים לבנים ופסים שחורים, שילוב של ערכים ואמונות. אין ספק שהיחס של חלק מהציבור החרדי לנושאים מסוימים

בלאחת' - קציצות דג מצריות ברוטב חמוץ ואצבניות

אפשר להכין את התבשיל הנהדר הזה מדג לבן מכל סוג. מבורי כמו במקור, או מדניס, בס, מוסר וכן הלאה. יש לו ריח מופלא וטעם מיוחד במינו וגרגרי החמוץ מוסיפים לכל המנה טעם עשיר ומרקם קטיפתי.

כ-8 מנות

זמן בישול: 20 דקות

זמן טיפון: 10 דקות

דרגת קושי: קלה פלוס

לקציצות:

- דג טחון מ-2 בורי במשקל כולל של 1.600 ק"ג
- 3 אצבניות בשלות מאוררות בפומפיה
- חצי כוס פירורי לחם
- 4 עיני שום כתושות
- 3 כפות פטרוזיליה או כוסברה קצוץ
- חצי כפית כאון
- כפית פפריקה מתוקה
- מלח ופלפל
- ביצה אחת
- מנ לטיאון
- 4 כפות רסק אצבניות
- 4 כפות מנ זית
- 4 עיני שום כתושות
- קופסת גרגרי חמוץ מיומרים
- כף גדושה פפריקה מתוקה
- חצי כפית כורכום
- מלח מלח לטיאון
- מלח ופלפל

מכינים את הקציצות: מערבבים יחד בקערה את כל החומרים ומעבדים לתערובת אחידה. משהים כרבע שעה ויוצרים צורה של קציצות אובליות קטנות עם שפיצים בשני הצדדים. מחממים שמן במחבת ומטגנים את הקציצות עד שזיהיבו בשני הצדדים. מעבירים לנייר סופג.

מכינים את הרוטב: בסיר רחב או במחבת עמוקה מטגנים בשמן את השום הכתוש במשך דקה על אש גבוהה. מוסיפים את העגבניות המגוררות ומביאים לרתיחה. מבשלים כשתי דקות, מוסיפים את הרסק ומערבבים. מסננים היטב את גרגרי החמוץ ומוסיפים למחבת. מוסיפים את הפפריקה, הכורכום ומיץ הלימון ומערבבים. מתבלים במלח ופלפל. מוסיפים את הקציצות וממלאים במים עד לגובה שני שלישים מהקציצות. מכסים, מביאים לרתיחה, ממכיכים את האש ומבשלים מכוסה במשך 20 דקות.

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

במטבח של שרה

שרה בטיש הגישה מנות מהמטבח המצרי במסעדת פועלים כופולרית. כשהגעתי אליה לביקור, היא נתנה לנו לטעום מאחד המתכונים המנצחים שלה

"את חייבת לפגוש את שרה בטיש", אמרה אחותי יום אחד. במשך תקופה ארוכה אחותי נפגשה עם האישה המיוחדת הזאת, שנמצאת בתקופה לא פשוטה בחייה. היא הגיעה כדי לעזור ולתמוך, אך בכל פעם יצאה עם קופסאות של מאכלים עשירים במיוחד, והרגישה שהיא קיבלה הרבה יותר ממה שנתנה. בנוסף לכך שמעה ממנה אחותי כל כך הרבה סיפורים שקשורים באוכל ובמתכונים, וסיפרה לה בחזרה על אחותה השפית, עד שלשמחתי הרבה הוחלט לקיים בינינו מפגש פסגה שבו אזכה לטעום ממאכליה המופלאים של שרה.

אומנם כיום שרה יושבת בכיסא גלגלים, אך בעברה היא הייתה טבחית מדופלמת וניהלה מסעדת פועלים קטנה ומטופחת שהגישה אוכל מצרי אותנטי.

"הייתה לי מסעדה נפלאה באזור התעשייה של יבנה. כל האנשים בסביבה היו מגיעים לאכול ורבים מאוד הגיעו מרחוק. פעם אחת אפילו כתבו עלינו בעיתון והמליצו על האוכל המצרי האותנטי והטעים שלנו. היינו עושים פלאפל מצרי ירוק אמיתי, ומגישים אותו יחד עם חמוץ שבעלי עלי השלום היה מכין, תבשיל פול חם ופיתות תימניות נהדרות שקנינו במאפייה סמוכה. בנוסף לכך היינו עושים בכל פעם מנות מיוחדות של היום, קבבים, שישליק, וגם מאוד אהבו את הבלאחת' שלי. זהו תבשיל קציצות דגים מצרי טעים במיוחד".

אחותי, שהפכה להיות בת בית אצל שרה, ארגנה את הפגישה וגם החליטה מה נטעם - בלאחת'! שמעתי כל כך הרבה על הקציצות הטעימות להפליא ששרה הכינה לה, והייתי חייבת לבוא ולטעום אותן בעצמי. לאחר תיאומים רבים שנכשלו, סוף סוף מצאנו את עצמנו נוסעות ליבנה, לביתה הצנוע של שרה.

הטעם של אמא

רחל, בתה המסורה של שרה, והפיליפינית שלה פותחות לנו את הדלת. אנו נכנסות לדירה קטנה ומטופחת, צמחים ופרחים מקשטים כל פינה. עציצים תלויים אפילו מהתקרה. "אמא מאוד אוהבת צמחים. פעם היה לנו בית עם גינה גדולה מלאת עצי פרי וירקות, אבל כיום אמא עברה למקום מתאים יותר, בתנאי אחד - שהכול יהיה מלא צמחייה", מחייכת רחל ומכניסה אותנו לסלון הקטן. שרה יושבת שם על כיסא גלגלים והתרגשות עצומה על פניה. "אני כל כך שמחה שהגעתן", היא לוחצת את ידינו. "דק חבל שאני לא יכולה לקום לכבודכן, הרגליים כבר לא עובדות", מוחה שרה דמעה, "הרבה ייסורים", היא משתתקת לרגע ונושכת את שפתיה.

"שרה, שמעתי שאת מכינה אוכל טעים בצורה

סוף סוף הגיע רגע הטעימות, אני ואחותי כבר ממש מוכנות. השולחן הקטן מלא בסלטים ש"נשארו במקרה במקרר" והם נראים נפלאים ממש. אבל העיקר שמור לדג, כאשר את התבשיל העשיר שלשמו התכנסנו רחל מגישה לנו יחד עם כיכר לחם אחיד, "ממש כמו במסעדה", ואנחנו מנגבות איתו את הרוטב הטעים ומנקות את הצלחת עד הפירור האחרון.

ארגון רבני צהר
היהדות של כולנו

OHR TORAH
אור תורה
סטון STONE

עושים חג

מגילה וקהילה

לע"נ ד"ר אריה (ליאון) קרוניץ ז"ל
לזכרם של ברנרד ומאי בלומנטל

מתוך השבר יוצרים תקווה גדולה וצומחים יחד!

גם השנה קוראים מגילה יחד

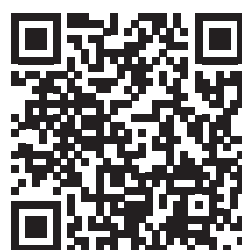
דלושים מתנדבים

שיהיו שותפים לקריאת מגילה בנסיסים בדרום

כדי שנוכל לסייע לאחינו שנמצאים במילואים

וכן בעוד מאות מוקדים של קריאת מגילה ברחבי הארץ

בתיאום עם הרבנות הצבאית

לפרטים והרשמה:

052-4296936 (אסתי)
hagim@tzohar.org.il

החברה למתנ"סים
مركز المراكز الجامعية
אדם קדימה: תרבות, אסטרטגיה, חינוך

האגודה לתרבות הדיוור